वाच्यस्त्वया मद्वचनात्स राजा वह्नौ विशुद्धा सर्गः १४
मपि यत्समक्षम्। मां लोकवादश्रवणादहासीः
श्रुतस्य किं तत्सदृशं कुलस्य ॥ ६१ ॥ कल्याणबुद्धेरथ
वा तवायं न कामचारो मयि शङ्कनीयः। ममैवज
न्मान्तरपातकानां विपाकविस्फूर्ज्जथुरप्रसह्यः॥६२॥
उपस्थितां पूर्वमपास्य लक्ष्मीं वनं मया सार्द्धमसि
प्रपन्नः। त्वय्यास्पदं प्राप्य तया नु रोषात्सोढास्मि न
त्वङ्गवने वसन्ती ॥ ६३ ॥

वाच्यइति। स राजा त्वया मम वचनात् वचनमिति
कृत्वा वाच्यो वक्तव्यः किं० वक्तव्यस्तदाह सप्तभिःश्लोकैः
समक्षं प्रत्यक्षं यत् वह्नावग्नौ विशुद्धामपि मां लोकवादो मि
थ्यापवादस्तस्य श्रवणादहासीस्त्यक्तवानसि तत् किं श्रुतस्य
प्रसिद्धस्य कुलस्य सदृशमपि तु नेत्यर्थः ॥ ६१ ॥ कल्याणेति।
अथ वा पक्षान्तरे कल्याणबुद्धेरुत्तममतेस्तव मयि अयं काम
चारो यथेष्टाचरणं न शङ्कनीयः सन्देहयोग्यः किन्तु ममैव
जन्मान्तरसंबन्धिनां पातकानां पापानां न प्रसह्यः प्रकर्षेण सो
ढुं शक्यो विपच्यतेयोसौ विपाकः फलितो विस्फूर्ज्जथुर्व्वज्रशब्दः
॥ ६२ ॥ उपस्थितामिति। पूर्व्वमुपस्थितां निहितां लक्ष्मीमपास्य
त्यक्त्वा मया सार्द्धं वनं प्रपन्नः प्राप्तोसि नु वितर्के तया लक्ष्म्या
त्वयि आस्पदं स्थानं प्राप्य तव भवने गृहे वसन्ती अहं रोषान्न
सोढास्मि ॥ ६३ ॥